

J JL LALOVA & PARTNERS
LAW FIRM

**ДО ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА НАРОДНОТО
СЪБРАНИЕ НА РЕПУБЛИКА
БЪЛГАРИЯ**

**ДО ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА КОМИСИЯТА
ПО ПРАВНИ ВЪПРОСИ**

**ДО НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**

СТАНОВИЩЕ

от АДВОКАТСКО ДРУЖЕСТВО
„ЛАЛОВА И ПАРТНЬОРИ“, с ЕИК
177279211, седалище и адрес на
управление: гр. Хасково, ул. „Веслец“ №1,
представявано от адв. Йоана Лалова, с
адрес за кореспонденция: Област София-
град, с. Казичене, ул. „Цар Борис III” №29.

Относно: проект на Закон за изменение и
допълнение на Закона за
административните нарушения и наказания

**УВАЖАЕМА ГОСПОЖО КАРАЯНЧЕВА,
УВАЖАЕМА ГОСПОЖО АЛЕКСАНДРОВА,
УВАЖАЕМИ НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ,**

Във връзка с публикувания проект на Закона за изменение и допълнение на Закона за административните нарушения и наказания (ЗИД на ЗАНН), ние от Адвокатско дружество „Лалова и партньори“ изразяваме нашето становище във връзка с предложените промени, като считаме, че по този начин ще се постигне усъвършенстване и подобрене в регулацията на действащото административнонаказателното производство в Република България. Законът за административните нарушения и наказания (ЗАНН) е нормативен акт, съчетаващ в себе си разпоредби, регламентиращи основни принципи, понятия, институти и срокове в административнонаказателното право. В него са уредени въпросите относно дейността на наказващите органи по установяването и налагането на административни наказания, както и защитата на засегнатите лица от издадените срещу тях санкционни актове. Поради значението на планираните промени, считаме, че преди да се правят изменения в правната уредба, засягаща основополагащи институти, трябва да се извърши дълбок и внимателен експертен анализ, както и предварителната оценка относно всички последици, които ще предизвикат – не само спрямо нормативната база, но и отражението им върху регулираните обществени отношения.

С § 3 от проекта на ЗИД на ЗАНН е предложено сериозно изменение на чл. 28 от ЗАНН, регламентиращ института на **предупреждението** при наличие на маловажен случай на административно нарушение. Действащата към настоящия момент редакция гласи, че *„за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание“*. Към момента не съществува нормативна дефиниция по отношение на понятието „маловажен случай“. Много проблеми и неясноти в практиката създава и възможността предупреждение да бъде отправяно устно, разтълкувано систематично със задължението при повторно извършване на нарушение да се налага административно наказание. Не е уреден и период от време, за който важи това, като използвайки граматически способ за тълкуване достигахме до извода, че при направено писмено или устно предупреждение за извършено административно нарушение, представляващо маловажен случай, при каквото и да е следващо нарушение, ще се наложи административно наказание. На първо място, ако новото нарушение не представлява маловажен случай, то наказанието се прилага на общо основание. На второ място, не е пояснен вида на нарушението. На трето място, няма срок, ограничаващ времевия период между извършването на първото нарушение и второто

такова. Очевидно тази редакция на разпоредбата я прави неясна, противоречаща на принципа на правната сигурност и водеща до нейната неприложимост.

Въпреки изложеното по-горе по повод настоящото предложение за редакция на чл. 28 от ЗАПЦ, изразяваме нашите основателни опасения, че предлаганата нова редакция на разпоредбата не решава изброените проблеми, а дори напротив – задълбочават се неяснотите и несъвършенствата, както в теоретичен аспект, така и по отношение на практическата ѝ приложимост. С § 36 от проекта на ЗИД на ЗАНН се въвежда и нормативна дефиниция за понятието „маловажен случай“, както и за „явно маловажен случай“, каквито към настоящия момент не съществуват. Въпреки това, не е направено отграничение между двете понятия, като не са въведени и обективни критерии, които да поставят разграничителната линия между тях. Около „явно маловажния случай“ възникват доста въпроси – дали представлява квалифициран случай на маловажен случай или по-скоро е нещо, аналогично на познатия от наказателния процес институт на малозначителността, уреден в чл. 9, ал. 2 от Наказателния кодекс (НК). Независимо кое от двете разрешения е имало предвид законодателя, недопустимо е да възникват такива неясноти, като се създават сериозни предпоставки за противоречиво тълкуване и прилагане на разпоредбите, както от правоприлагащи, така и от правораздаващите органи.

Противоречащо на всякаква формална и правна логика е и възприетото разрешение към маловажния случай да се прилагат по-благоприятни последици за нарушителя, отколкото при явно маловажен случай. В този ред на мисли, предлаганата нова редакция на чл. 28 от ЗАПЦ предвижда за извършители на административни нарушения, представляващи маловажен случай, да се прибегва към писмено предупреждение, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизане в сила на предупреждението, ще му бъде наложено административно наказание. От друга страна, чл. 39, ал. 1 от ЗАНН предвижда за административни нарушения, представляващи явно маловажен случай, да се налага глоба (вид административно наказание) срещу квитанция. Нещо повече, разпоредбата на чл. 39, ал. 2 от ЗАНН е явно несъвместима с предлаганата нова редакция на чл. 28, обективирана в проекта на ЗИД на ЗАПЦ. Оперативната самостоятелност, съществуваща към настоящия момент, се заменя с обвързана компетентност, като вече наказващият орган не само „може да не наложи“, но е и длъжен да „не налага“ наказание, а вместо това – предупреждение. При наличието на съществуващата към настоящия момент оперативна самостоятелност, наказващият орган може да предупреди нарушителя,

когато не попада в хипотезата на чл. 39, ал. 2 от ЗАНН, т.е., когато нарушението не е установено при извършването му. Възприетото ново разрешение, водещо до обвързана компетентност и задължаващо наказващия орган да отправи предупреждение, води до два възможни начина на тълкуване. Или не е уредена максимално ясно хипотезата на установяване на нарушение при извършването му – дали се налага глоба в размер от 10 до 50 лева или се прави предупреждение, или че се налагат кумулативно и предупреждение (заместващо административно наказание) и самото административно наказание (глоба), което пък противоречи на принципа, че никой не може да бъде наказан два пъти за едно и също нарушение.

Считаме, че теоретично обосноваю, съгласно близостта и аналогията между административнонаказателното и наказателното производство, както и практически ясно и ефективно приложимо би било в чл. 28 от ЗАНН да бъде уреден институтът на малозначителността, съществуващ в чл. 9, ал. 2 от НК, но приспособен към особеностите на административнонаказателното производство. В този ред на мисли, дори формално да осъществява признаците на административно нарушение, ако поради своята малозначителност не е обществено опасно или обществената му опасност е явно незначителна, то наказващият орган следва вместо да налага административно наказание, да предупреди писмено извършителя. Важно уточнение е, че нашето предложение за съдържанието и действието на тази разпоредба изключва каквито и да било уговорки, които свързват предупреждението със задължение за налагане на наказание при повторно извършване на такъв вид нарушение (отново малозначително) в едногодишен (или друг) срок.

Считаме, че на първо място, когато нарушението е малозначително, то не следва да бъде наказвано, без значение колко пъти е извършено. Дори при по-тежкия режим на углавно наказване, уреден в НК, няма предвидено наказание за малозначително деяние от същия вид, след като веднъж е извършено такова. На второ място, считаме, че въвеждането на едногодишен срок и обвързването му със задължително налагане на наказание за последващо нарушение, от една страна създава затруднения по отношение упражняване на правото на защита, а от друга – ще доведе до необосноваю и ненужно претоварване на районните съдилища. С въвеждането на неблагоприятни последици, прикрепени към предупреждението, няма как да не се предвиди съдебен контрол за предупреждението. Това означава да се обжалва още един акт, като е много трудно да се определи материалния интерес при него, но такъв безспорно ще има във връзка с

евентуалното повторно нарушение, което може да бъде извършено в едногодишния срок. За никого не е тайна как функционира съдебната система в Република България и колко претоварени са понастоящем районните съдилища в големите градове. Такива недокрай обмислени промени и въвеждане на нови актове, подлежащи на обжалване, ще затруднят още повече правоприложната дейност, ще забавят още производствата и ще създадат затруднения не само за административнонаказателните, но и за всички други производства, разглеждани от районен съд, като родово компетентен.

Погледнато от практическа гледна точка, немалка част от предупрежденията няма да бъдат обжалвани в началото (поради това, че на пръв поглед донесват неблагоприятни последици за извършителя), което пък ще доведе впоследствие до вероятност от налагане на административни наказания за маловажни нарушения и ще затрудни упражняване на правото на защита, а именно – наказаното лице ще загуби възможността да доказва маловажност на своето деяние, с което да се освободи от административна отговорност. Считаме, че нашето предложение ще донесе нужната правна сигурност и яснота. Институтът на малозначителността ще допринесе за освобождаване от административната тежест и приключване по бърз и ефективен начин на производствата по административни нарушения, които не са обществено опасни или обществената им опасност е явно незначителна. В допълнение, предупреждението, което не е придружено с никакви неблагоприятни последици за нарушителя, не би следвало да подлежи на съдебен контрол, като по този начин ще се предотврати допълнителното, ненужно и необосновано натоварване на районните съдилища, които и без това са претоварени към настоящия момент.

Във връзка с гореизложеното ни предложение, считаме, че паралелно с уреждането в чл. 28 от ЗАНН на института на малозначителността, в разпоредбата на чл. 39 от ЗАНН следва да бъде регламентиран и този на маловажния случай, който намира своето място в чл. 93, т. 9 от НК. По този начин няма да съществуват логически противоречия между двете разпоредби, както и опасност от превратно или противоречиво тълкуване. По отношение на нарушения, представляващи маловажен случай, считаме, че предложената в § 36 дефиниция е приемлива, още повече, като се премахне нуждата от и съответно съществуващото на и без това неясното и неприложимо понятие „явно маловажен случай“. Уредените в чл. 39 от ЗАНН административни наказания – глоби в определени размери, съобразени с вида, характера и тежестта на извършеното нарушение, представляват пропорционално и ефективно законодателно решение.

Изразяваме нашето принципно съгласие с предложенията, направени в § 6 и § 12 от проекта на ЗИД на ЗАП. Считаме, че въвеждането на тези редакции е стъпка към осигуряването на едно независимо и безпристрастно административнонаказателно производство, както и към гарантирането на правата на нарушителите – срещу тях да се води законосъобразно производство. Неоспоримо е, че трябва да се установят ясни правила за забрана на определени длъжностни лица да съставят актове за установяване на административно нарушение, когато са пострадали или роднини на пострадал от нарушението, както и когато са лично заинтересовани от изхода на производството или имат особени отношения с пострадалия. Същото се отнася и относно правилата за отвеждане на наказващия орган. Считаме, че би допринесло за правната сигурност и ефективното прилагане на съответните правила, ако се поясни какво се има предвид под „особени отношения“ и се въведат някакви обективни критерии за преценка кога такива са налице. От друга страна, считаме, че предложената с проекта на ЗИД на ЗАП редакция на чл. 51, ал. 4 от ЗАП противоречи на същността и функционалното предназначение на правилата за отводите по чл. 51 от ЗАП. Самият факт, че законодателят е предвидил, че има достатъчно основателни притеснения относно безпристрастността на наказващия орган, които обосновават нуждата да бъде лишен от правата си за конкретния случай, води до логичния извод, че не би следвало да може същият този наказващ орган да оправомощава друго лице по свой избор за конкретния случай. В този ред на мисли, считаме, че не трябва вероятно предубеден или заинтересован пряко или косвено от изхода на производството наказващ орган да оправомощава друго лице с правата си по конкретния случай.

За несвършена считаме и предложената в § 7 от проекта на ЗИД на ЗАП формулировка на чл. 42, ал. 2 от ЗАП. Обвързване по такъв начин на упражняване на правото на защита на нарушителя с връчване на наказателното постановление чрез персонален профил, регистриран в информационната система за сигурно електронно връчване, би следвало да бъде възможно само чрез предвидено в разпоредбата изрично писмено поискване от страна на нарушителя. Предложената формулировка крие риск от неясноти, като не е уточнено в каква форма може да обективира извършителя на нарушението своето желание. Също така, считаме, че предложената редакция на чл. 46, ал. 4 от ЗАП, обективирана в § 10 от проекта на ЗИД на ЗАП, с която се предвижда продажба на вещи, подлежащи на бързо разваляне, се нуждае от допълнително прецизиране, като бъде конкретизирано в какъв срок следва да се издаде такава

разрешение, предвид очевидно спешната нужда от бързото му издаване, както и формата, в която следва да бъде обективирано, като предлагаме тя да бъде писмена.

Особено внимание обръщаме на предложението за въвеждане на института на споразумението с § 17 от проекта на ЗИД на ЗАНН. Сериозно впечатление прави, че също както и предупреждението, споразумението е обвързано с множество изменения на ЗАНН – по отношение на процедурата по установяване на нарушение, налагане на наказателно, тази по обжалване и във връзка с намаляване размера на налаганото наказание. Съзнаваме, че институтът на споразумението отново е взимстван от наказателното производство, но прескалено избирателно и частично, като резултатите от това са, че предложената формулировка с проекта на ЗИД на ЗАНН е несъвместима със същността на административнонаказателното производство, нарушава основни принципи на производството по реализиране на административна отговорност, не са гарантирани в достатъчна степен правото на защита на нарушителя, съмнителни са ползите за него от сключване на такова и методите, чрез които ще бъде убеждаван да стане страна по него. Във вида, в който е предложено, споразумението представлява един своеобразен стимул за псуупражняване на процесуалните права на защита на лицето, посочено като нарушител.

Считаме, че споразумението не бива да засяга въпросите, отнасящи се до размера и вида на наказанието, както и до разпореждането с веществени доказателства и подлежащите на отнемане в полза на държавата вещи, защото това са въпроси, засягащи държавната реакция срещу противоправно поведение на нарушителя и би следвало да са уредени изрично в закона и волята на страните не може да го доведе до неговото неприлагане. Например не е възможно да бъде постигнато споразумение относно размера на административно наказание „глоба“, извън фиксираните в закона размери, което означава, че страните не могат да изияват свободната воля си, а напротив споразумението има последици като на уредената в предложението § 31 от проекта на ЗИД на ЗАНН формулировка на чл. 79б от ЗАНН, а именно механизъм за събиране на наложената глоба в по-кратък срок, като нарушителят се стимулира чрез намаляване на нейния размер. Идеята на споразумението е коренно различна. Когато говорим за споразумение, за разлика от по-ранното плащане, трябва да имаме предвид, че при споразумението дори няма произнасяне на наказващия орган относно основни въпроси, касаещи административната отговорност – има ли извършено деяние, съставлява ли нарушение и ако да, от какъв вид, извършено ли е от същото лице, срещу което е съставен акт за установяване на административно нарушение и дали е извършено виновно. Това

означава, че със споразумението се създават сериозни предпоставки от палагане на наказания на лица, които не са извършили административно нарушение изобщо или при извършването му не е имало изискуемия от закона субективен елемент. Тук идва и най-големият пропуск при възникване на института на споразумението от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). В чл. 381 и следващите от ППК изрично е уредено, че споразумението се сключва от прокурор и защитник, като се подписва от обвиняемия. Участието на защитник е задължително. Намираме, че ако споразумението бъде наложено в административнонаказателното производство, което не намираме за належащо, е необходимо да се предвиди абсолютно задължителното участие на защитник при неговото сключване. Пяма как да се очаква лице без юридическо образование и квалификация да прецени по достатъчно адекватен начин съответните специфични правни институти, касаещи обективните и субективни предпоставки за възникването на административнонаказателна отговорност. На следващо място, редуцирането на размера на глобата до 70% от предвидения в закона размер е прекалено малко при сключването на споразумение. Осщо повече – редуциране на размера на наказанието с установен само по отношение на един от видовете административно наказание, предвидени в чл. 13 от ЗАНН а именно – глобата. Неуредени остават въпросите за останалите два – временно лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност и обществено порицание. Въпросителни създава и моментът на влизане в сила на постановлението, като при другите два вида административно наказание споразумението влиза в сила от момента на сключването му, а при глобата – от пейното заплащане.

Считаме, че споразумението така, както е предложено, представлява само един законово регламентиран механизъм на наказващия орган да се възползва от неравнопоставеното положение спрямо наказваното лице и да осъществи косвена принуда спрямо него, която да доведе до отказ от правото му на защита срещу така наложеното наказание. Това противоречи на основни принципи, на които се базира административната отговорност, а именно налаганите санкции да бъдат адекватни на степента на обществената опасност на деянието, на субективната ангажираност на нарушителя и личното му положение, както и че административно наказание се налага само заради проявена лична вина при извършване на наказуемо деяние. В този ред на мисли, категорично недопустимо е опростяването и бързината да се преследват за сметка на установяването на истината и да се стига до ситуации, при които лица, които не би трябвало да понесат административна отговорност да се споразумяват по една или

друга причина (косвен натиск или липса на специфични познания в сферата на административнонаказателното производство) и да заплащат глоби в почти пълен размер, както ако са осъществили административно нарушение и им е наложена глоба по общия ред.

За неприемливи намираме и предложенията, направени с § 8 и § 13 от проекта на ЗИД на ЗАНН. § 8 предвижда създаване на изречение второ в чл. 43, ал. 5, което създава задължение за наказващия орган при връчване на акт за установяване на административно нарушение да уведоми наказваното лице за възможността да предложи споразумение за приключване на административното производство. § 13 пък предвижда издаване на наказателно постановление само в краен случай, когато производството не може да бъде прекратено с резолюция, споразумение или да бъде приложен чл. 28 от ЗАПН. Считаме, че с постоянното патриване на твърдяното за нарушител лице на възможността за споразумение, особено във вида, в който то е предложено, представлява прекомерно тежък натиск към сключването на такова. Тук, в още по-голяма степен, важи всичко изложено по-горе за липсата на информираност на лицето по въпросите свързани с административнонаказателното производство, като то бива лишавано от възможността да защити своите права и интереси. Споразумението в наказателното производство е институт в полза на децата, докато така, както е предложено в административнонаказателното, то нарушава неговите права и го поставя в още по-тежко и неравнопоставено положение спрямо наказващия орган. Голяма част от изложените до тук аргументи важат и за предлаганите с § 31 от проекта допълнения – новата разпоредба на чл. 79а, регламентираща по-ранно плащане на глобата с намаляване на размера ѝ с 20%. Също като споразумението, това правило стимулира отказ от процесуални права, изразител на правото на защита срещу порочен акт. Несправедливите последици от такива разрешения ще доведат до множество случаи, в които лице, извършило нарушение, знаейки че ще бъде наказано при евентуално протичане на цялото производство по общия ред, да заплати по-малко, отколкото би следвало да заплати (70% или 80% от пълния размер на глобата), или съответно непременно или неизвършило административно нарушение лице да заплати глоба (независимо в какъв размер), за което няма никакво правно или фактическо основание.

На следващо място, изразяваме принципната си подкрепа към въвеждане на института на прекратяване на производството с резолюция, обективизирано в § 14 от проекта на ЗИД на ЗАНН. Осъзнаваме необходимостта от по-детайлно уреждане на

предпоставките и процедурата за прекратяване на производството и адмираме постата законодателна инициатива. Въпреки това, считаме, че предвид възможността такава резолюция да бъде постановена след като нарушителят е предприел действия по защита на правата си, да се уредят и въпросите относно отговорността за разходите, които е направил. Още по-съществени са пропуските и несвършенствата относно възможността такава резолюция да бъде обжалвана по съдебен ред. Категорично се противопоставяме на предложенията в тази им част. Считаме, че районните съдилища са достатъчно преговарени и производствата протичат прекалено бавно и към настоящия момент. **Всякакви излишни действия, водещи до допълнително затрудняване на дейността на правоприлагащите органи, следва да бъдат избягвани.** За ненужно считаме да подлежи на обжалване резолюцията за прекратяване на административнонаказателно производство. **Не е посочено дори кой е легитимиран да обжалва такава резолюция.** За абсурдно считаме разрешението, което води до възникване на възможността за наказващия орган, когато съдът отмени резолюцията, да упражни правомощията си по чл. 52 от ЗАНН, т.е. да издаде наказателно постановление. Създава се предпоставка за продължаване на административното производство във времето, създаване на допълнителни административни тежести и допълнително възпрепятстване на защитата на съответния нарушител. **Предлагаме при прекратяване на производството с резолюция да не съществува възможност за нейното обжалване,** като считаме, че това разрешение не противоречи на изискванията на ЕКПЧ за съдебен контрол на всеки административен акт, тъй като лицето, което е в качеството на твърдян нарушител, няма правен интерес да обжалва благоприятен за него акт. От друга страна, наказващият орган, който издава резолюцията при отношения на власт и подчинение, не би следвало да може да иска преразглеждане на свой акт. Още по-малко да получава възможността да си свърши работата втори път, когато явно не я е свършил правилно първия, дори според собственото си мнение. Не би следвало за наказваното лице да се създават неблагоприятни последици и да се затруднява неговата защита заради неправилни или незаконосъобразни действия на наказващите органи.

Позицията ни по отношение на предложената с § 19 от проекта на ЗИД на ЗАНН редакция на чл. 58б от ЗАНН е, че в контекста на изложеното по-горе, предупреждението по чл. 28 от ЗАНН, както и резолюцията за прекратяване не би следвало да подлежат на съдебен контрол. Считаме, че такова увеличаване на броя на актовете, подлежащи на съдебен контрол, няма да доведе до никакви ползи за бързото и ефективно развитие и

приключване на административнонаказателното производство, а напротив – до допълнително и необосновано натоварване на районните съдилища и забавяне на съдебните производства, без това да донася никакви ползи щито по отношение упражняването на правото на защита на нарушителя, нито отпоспо изясняване на обективната истина, дори напротив.

По отношение на предложеното с § 22 от проекта създаване на ал. 3 към чл. 61 от ЗАНН предлагаме, когато с панице призоваване на наказващ орган чрез посочен електронен адрес, съобщението да се смята за връчено от момента на постъпването му в информационната система, посочена от адресата (наказващия орган), а не при получаване на обратно електронно съобщение, активиране на електронна препратка или изтегляне от информационната система. Считаме, че предложеното разрешение ще създаде допълнителни административни тежести и несигурност, още повече, предвид липсата на краен срок, до който следва да бъде изпратено обратно електронно съобщение, активирана електронна препратка или изтеглено от информационната система, както и отсъствието на уредени причини, поради които забавянето на наказващия орган е повече от няколко работни дни, да се счита за обосновано. В тази посока, нашето предложение е да се прилага на общо основание разрешението на разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги (ЗЕДЕУУ), която гласи, че *„електронното извление е получено с постъпването му в посочената от адресата информационна система“*.

С § 24 от проекта на ЗИД на ЗАНН се прилага взаимстване на друг класически наказателноправен институт в административнонаказателното производство – този на съкратеното съдебно следствие. В ППК съкратеното съдебно следствие е уредено в чл. 370 и следващите. Съгласно общоприетото мнение в теорията *„съкратеното съдебно следствие е общият наказателен процес, при който са съкратени процесуални форми на съдебното следствие и в частност на съдебното следствие, за да се осигури принципът на бързина при разглеждане на делата в съдебната им фаза“*¹. Предвид липсата на досъдебно производство, предварително изслушване, обвинителен акт и нужда от провеждане на дълги и тежки разпити, характерни за наказателното производство, считаме, че сходствата между наказателното и административнонаказателното производство са по-малко от различията по релевантите за съкратеното съдебно

---

¹ Чилова, М. и Гатев, Г., „Съкратеното съдебно следствие по ППК“ (2009), стр. 11.

следствие въпроси, поради което е необосновано и ненужно да се въвежда този институт в ЗАНН. Категорично се противопоставяме на направеното предложение, тъй като вземайки предвид особеностите на административнопоказателното производство, считаме, че не съществува необходимост от въвеждане на съкратено съдебно следствие. Проблем представлява и фактът, че не е уточнено по какъв начин и точно кои части от производство се съкращават, като само е отбелязано, че съдът няма да събира доказателства за фактите, изложени в обстоятелствената част на наказателното постановление. Считаме, че пред административнопоказателните производства не стоят проблемите за прекалено дълго проточване във времето (или поне не до степента при наказателните производства, която налага съществуването на съкратено съдебно следствие), но е предвиден и механизъм за намаляване на показанието, аналогичен на чл. 58а от НК. Присмането и прилагането на такъв институт ще внесе смут и ще създаде допълнителни затруднения пред практиката, като няма да допринесе с нищо за усъвършенстване на нормативната уредба.

По отношение на направените с § 29 от проекта на ЗИД на ЗАНН предложения, считаме, че разширяването на лицата, легитимирани да искат възобновяване на производството, е прекомерно. Предлагаме по отношение на собствениците на вещи, с които е извършено разпореждане или са отнети в полза на държавата, когато не са нарушители, възможността да искат възобновяване да бъде ограничена само по отношение на въпросите, касаещи вещите, не и в останалата част на производството. Също така, категорично се противопоставяме на възможността показващият орган да може да иска възобновяване на производството. Считаме, че той е по-силната страна в административнопоказателното производство и упражнява държавната принуда, поради което е необосновано да му се дава право да иска възобновяване на приключило производство, за което не притежава и правен интерес.

Надяваме се изложеното от нас становище относно проекта за Закон за изменение и допълнение на Закона за административните нарушения и наказания да бъде взето предвид при обсъждането и формирането на окончателния вариант на промените. Смягаме, че изложените от нас доводи ще допринесат за създаването на по-добра, ефективна и справедлива нормативна уредба, която да е в съответствие с принципите и същността на административнонаказателната дейност. Считаме, че промените в Закон за административните нарушения и наказания следва да се правят след внимателна оценка на

особеностите на административнопоказателното производство и при отчитане на влиянието им върху регулираните обществени отношения.

С уважение,

*/adv. Йоана Лалова-
представляващ АД „Лалова и
партньори“/*